

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Sylvie Šiškeové a soudce Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Mgr. Bc. Ing. B. J.**, zastoupené JUDr. Martinem Hostinským, advokátem se sídlem Tišnovská 67, Brno, proti žalovanému: **policejní prezident Policie České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2023, č. j. PPR-49886-21/ČJ-2022-990131, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2025, č. j. 9 Ad 6/2023 - 248,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 7 830 Kč k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Martina Hostinského, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud zabýval zákonností postupu psychologa psychologického pracoviště bezpečnostního sboru při vydání závěru o osobnostní způsobilosti příslušníka a jeho přezkoumání [§ 79 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“)], a dále také otázkou, zda může být závěr psychologa v této věci podkladem pro rozhodnutí o propuštění žalobkyně ze služebního poměru [§ 42 odst. 1 písm. j) tamtéž].

[2] Ředitel Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy prvostupňovým (a navazujícím opravným) rozhodnutím žalobkyni propustil ze služebního poměru, neboť podle posudku psychologa pozbyla osobnostní způsobilost k výkonu služby [§ 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru]. Podle závěru vedoucího psychologa (plk. V. V.), jenž následně potvrdila také určená psycholožka, nesplňuje žalobkyně osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, jelikož není emočně stabilní, bez nedostatečnosti v oblasti poznávacích procesů a bez znaků nežádoucí agresivity [§ 1 písm. b), g) a i) vyhlášky č. 487/2004 Sb. (dále jen vyhláška o osobnostní způsobilosti)]. Žalobkyně proto není osobnostně způsobilá k výkonu služby. Žalobkynino odvolání žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobkyně proti němu brojila žalobou, které městský soud napadeným rozsudkem vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil. Uvedl, že závěr psychologa (potvrzený závěrem určené psycholožky) sice není nicotný (bod 102 napadeného rozsudku), ale nemůže být podkladem pro rozhodnutí o propuštění žalobkyně ze služebního poměru. V obou stupních totiž rozhodoval shodný orgán, tedy tentýž vedoucí psycholog (body 107 až 112 tamtéž), žalobkyni nebyly při testování vytvořeny adekvátní podmínky (bod 115 tamtéž) a taktéž závěr psychologa nenaplnuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti (body 113 a 116 až 122 tamtéž). Psycholog se nevypořádal především s podklady předloženými a označenými žalobkyní v jejich kontextu (body 116 až 118 tamtéž) a se závěrem policejní psycholožky z roku 2015 a psychologickým a psychiatrickým vyšetřením žalobkyně z roku 2020, které docházejí k odlišným závěrům než vedoucí psycholog (body 119 až 123 tamtéž).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel se vymezil proti závěru městského soudu o tom, že psychologické posouzení v obou stupních provedla táž osoba. Soud nesprávně aplikoval nepřiléhavou judikaturu (rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013 - 35), v níž oproti nynějšímu případu služební orgán příslušníkovi bezpečnostního sboru vůbec nesdělil, kterou osobnostní charakteristiku nesplňuje, a na niž navazovala novela vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti (dále jen „vyhláška o osobnostní způsobilosti“). Stěžovatel dále zdůraznil, že při psychologickém vyšetření nemá příslušník tolik práv jako v řízení ve věcech služebního poměru. Nelze tak přihlížet k zájmům ani jedné strany.

[6] Proces zjišťování osobnostní způsobilosti byl podle něj v souladu s právními předpisy (§ 79 odst. 2 zákona o služebním poměru a § 6 odst. 1 a odst. 2 vyhlášky o osobnostní způsobilosti), pokynem policejního prezidenta [č. 231/2016, o psychologických službách (dále jen „pokyn policejního prezidenta“)] a dohodou o spolupráci v oblasti poskytování psychologických služeb uzavřenou mezi Policií ČR, Hasičským záchranným sborem, Vězeňskou službou, Celní správou a Generální inspekcí bezpečnostních sborů. Skutečnost,

pokračování

že závěr vedoucího psychologa vydala určená psycholožka pod hlavičkou oddělení vedoucího psychologa, s razítkem vedoucího psychologa a nazvala jej „závěr vedoucího psychologa“, je logickým důsledkem aplikace § 6 vyhlášky o osobnostní způsobilosti. Určený psycholog má stejná oprávnění jako vedoucí psycholog. Zákon o služebním poměru *stricto sensu* nestanoví, že přezkumné řízení může provést jen vedoucí psycholog. Není ani pravdou, že plk. V. sestavoval komisi. Stěžovatel připomněl, že určená psycholožka a komise zahrnovaly odlišné osoby od plk. V., který se na přezkumném řízení nepodílel.

[7] Stěžovatel dále podotknul, že důsledkem uplatnění právního názoru městského soudu je zrušení napadeného rozhodnutí, a tedy nezákonný stav, neboť policie bude nucena mít ve svých řadách osobu, která nesplňuje podmínku k přijetí do služebního poměru. Městský soud se nezabýval otázkou, ke kterému okamžiku má nyní psycholog zjišťovat osobnostní způsobilost žalobkyně.

[8] Dalším okruhem námitek stěžovatel brojí proti tomu, že by měl být závěr psychologa „nepřezkoumatelný“. Rozsudek č. j. 6 Ads 19/2013 - 35, který městský soud cituje jako východisko tohoto posouzení, vydal Nejvyšší správní soud v době, kdy závěry psychologů neobsahovaly prakticky žádné odůvodnění. Stěžovatel má za to, že jak závěr psychologa, tak závěr určené psycholožky jsou „*nadmíru precizně odůvodněny*“ a netrpí vadami. Městský soud podle něj nekonkretizoval, které ustanovení zákona o služebním poměru plk. V. porušil, jestliže podle soudu nedbal osobní situace žalobkyně a vytvořil pro ni složitější podmínky, než ve kterých se sama nacházela. Městský soud „*nekriticky přijal*“ tvrzení žalobkyně, že nedala souhlas s přítomností třetích osob, ačkoli plk. V. u soudu uvedl, že ústní souhlas udělila. S náplní práce žalobkyně byla spojena značná psychická námaha, a tak je „*stěží uvěřitelné*“, že účast třetích osob mohla být pro ni „*traumatizující*“. Žalobkyně se ze zkoumání osobnostní způsobilosti nikdy neomluvila z důvodu, že by jej nemohla vůbec absolvovat, pouze poukázala na to, že z důvodu složité osobní situace může být její výkonnost ovlivněna.

[9] Jako „*absolutně nepravdivý*“ považuje stěžovatel závěr městského soudu, že některé podklady obsahovaly popis jednání žalobkyně jinou osobou; jednalo se naopak o „*autentické projevy*“ žalobkyně vůči nadřízeným. Tyto podklady přitom souvisejí s plněním služebních povinností žalobkyně, neboť příslušníkům vyplývají povinnosti mj. ze zákona o služebním poměru (např. respektování principu subordinační, předcházení škodám atd.). Plk. V. poskytlo dostatečný kontext věci sociometrické šetření na pracovišti, k němuž městský soud vůbec nepřihlédl.

[10] Stěžovatel nesouhlasí ani s posouzením, které městský soud provedl ve vztahu k porovnání závěru psychologa se závěrem psycholožky z roku 2015 a s odborným stanoviskem Ústřední vojenské nemocnice v rámci psychologického a psychiatrického vyšetření. Má za to, že se plk. V. s předchozím posudkem dostatečně vypořádal. Stejný „*laický pohled (z hlediska psychologické odbornosti) městského soudu*“ se podle stěžovatele projevil také v tom, že „*nepřípustně bagatelizoval*“ účel zpracování odborného stanoviska. Tím byla potřeba hodnotit zdravotní stav žalobkyně pro posudek o bolestném a ztížení společenského uplatnění a pro stanovení její zdravotní způsobilosti po dočasné neschopnosti ke službě ukončené v roce 2020. Jako „*absurdní*“ považuje stěžovatel úvahu soudu o tom,

že plk. V. věděl o skutečnosti, že žalobkyně podstoupila psychologické a psychiatrické vyšetření.

[11] Stěžovatel také namítá, že některé části odůvodnění napadeného rozsudku jsou vnitřně rozporné.

[12] Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznila, že městský soud se neomezil pouze na identifikaci jednotlivých dílčích procesních pochybení, jak se podle ní snaží tvrdit stěžovatel. Provedl naopak komplexní materiální přezkum celého procesu zjišťování osobnostní způsobilosti a posuzoval, zda stěžovatel tento proces v jejím případě nezneužil k jinému účelu, než zákon předpokládá.

[13] Opakované zjišťování osobnostní způsobilosti či zjištění způsobilosti ke službě nemělo být vůbec zahájeno, neboť k němu neexistoval legitimní důvod. Z dokazování vyplynulo, že důvodem byl dlouhodobý konflikt pramenící z toho, že se služebním orgánem vedla soudní spory, v nichž byla úspěšná. Žalobkyně považuje za zásadní, že akt, kterým byla původně vyslána ke zjišťování osobnostní způsobilosti, nadřízený orgán prohlásil za nicotný. Ačkoli tento postup následně zopakoval jiný služební funkcionář, městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že ani tím nebyla zhojena nezákonnost zásahu.

[14] Ztotožnila se se závěry městského soudu, že postup vedoucího psychologa byl nesprávný. Zkoumání osobnostní způsobilosti má být dvoustupňovým procesem a vedoucí psycholog má plnit roli kontrolní a revizní. V nynější věci došlo k faktickému sloučení prvostupňového a přezkumného orgánu, a nikdo tak závěr psychologa nezávisle nepřezkoumal. Za závažnou také považuje skutečnost, že podklady, které při předcházejících zjišťováních osobnostní způsobilosti vydali jiní policejní psychologové, byly skartovány. Závěry těchto psychologů přitom byly pro žalobkyni příznivé a dlouhodobě potvrzovaly její osobnostní způsobilost k výkonu služby.

[15] Žalobkyně poukázala na to, že ačkoli řízení o zjišťování osobnostní způsobilosti trvalo mimořádně dlouhou dobu (rok a půl), nebylo vyhověno její žádosti o posun termínu osobnostního psychologického vyšetření o jeden den z vážných osobních důvodů (péče o matku po operaci a z toho plynoucí spánková deprivace). Služební orgán jí také ztížil výkon jejích procesních práv, jelikož bezdůvodně změnil místně příslušný orgán, který vedl řízení o jejím propuštění, a to z Brna do Prahy. Zároveň opakovaně žádala o svůj výslech jako účastnice řízení, avšak služební orgán jí nevyhověl.

[16] Žalobkyně shrnula, že stěžovatel v kasační stížnosti předkládá pouze ty otázky, které již městský soud posoudil, přičemž jeho námitky jsou „typové“ a obecné. Nynější řízení má systémový rozměr, neboť poukazuje na hranice výkonu služební moci a ochrany policistů ve služebních vztazích.

[17] Stěžovatel ve své replice uvedl, že stěžovatelka dezinterpretuje závěry městského soudu. Městský soud se materiálně nezabýval závěrem určené psycholožky ani okolnostmi podání žádosti o zkoumání osobnostní způsobilosti. Není pravdou, že by městský soud dovodil, že zcela chyběl předmět zkoumání osobnostní způsobilosti, nebo že by stěžovatel zneužil nástroj zkoumání osobnostní způsobilosti. Žalobkyni vyčítá, že pouze opakuje

pokračování

závěry městského soudu, aniž by reagovala na právní názor stěžovatele vyjádřený v kasační stížnosti. Stěžovatel nesouhlasí ani s ostatními námitkami žalobkyně.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, včetně důvodů, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost **není důvodná**.

[19] Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné se v úvodu vyjádřit k obsahu kasační stížnosti a ke způsobu, jaký při jejím posouzení zvolil. Stěžovatel totiž provedl v kasační stížnosti čítající dvacet stran textu tzv. „kobercový nálet“ a s napadeným rozsudkem polemizuje na úrovni jednotlivých vět. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že zásadně nesouhlasí s odůvodněním napadeného rozsudku, jeho polemika ovšem zůstává ve formě pouhého vyjádření nesouhlasu. Jednotlivé závěry soudu opakovaně označuje jako „absurdní“, „přepjatě formalistické“, „laické“ nebo „nesystémové“, Nejvyšší správní soud si ovšem není zcela jist, zda si je stěžovatel vědom jejich závažnosti. Soud nezastírá, že na věc je jistě možné nahlížet z více stran a mohou existovat argumenty ve prospěch žalobkyně i stěžovatele, zejm. pokud jde o výklad relevantních norem, jako je tomu ostatně ve většině soudních řízení. To, že se městský soud přiklonil k jednomu závěru (odlišnému od stěžovatele) a tento postup přesvědčivě odůvodnil, stěžovatel vůbec nezohledňuje, opakuje svou vlastní argumentaci z napadeného rozhodnutí, přičemž pouze dává různým skutkovým okolnostem jinou váhu a odlišuje se v názoru, jak věc řešit a jak lze právní předpisy vykládat. To ostatně následně ovlivnilo také argumentaci žalobkyně, která na kasační stížnost reagovala opakováním argumentace městského soudu a především tím, že označovala, které skutečnosti jsou významné naopak pro ni. Úkolem Nejvyššího správního soudu ovšem není, aby opakoval argumenty městského soudu, jen proto, že s nimi stěžovatel nesouhlasí. Stejně jako před městským soudem, ani úkolem kasačního soudu není odpovědět na každou dílčí námitku. Zaměří se proto na základní okruhy kasačních námitek. Ty se týkají především závěrů městského soudu o nezákonnosti závěrů psychologů o osobnostní (ne)způsobilosti, které tvořily závazný podklad pro napadené správní rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s. ve znění do 31. 12. 2025).

III.a Přezkoumatelnost napadeného rozsudku

[20] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, ve kterých pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Z rozhodnutí musí být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování relevantních skutečností a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS; nověji ze dne 7. 8. 2025, č. j. 8 As 42/2025 - 146, bod 25; či nálezy ÚS ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, bod 12; či ze dne 7. 8. 2017, sp. zn. II. ÚS 2027/17, bod 19).

[21] Podle ustálené judikatury kasačního soudu postačí, pokud soud vypořádá všechny nosné námitky žalobce, a to alespoň implicitně (např. rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 - 78, bod 23). Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19; nebo ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33, či nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

[22] Nepřezkoumatelnost nelze vnímat jako subjektivní představu o tom, jak měl soud o podané žalobě rozhodnout. Jde o objektivní překážku, která by Nejvyššímu správnímu soudu bránila závěry městského soudu řádně přezkoumat. Taková situace v daném případě nenastala. Nejvyšší správní soud ani neshledal, že by odůvodnění napadeného rozsudku bylo vnitřně rozporné.

III.b K osobám, které vypracovaly závěry psychologa

[23] Podle § 79 odst. 2 zákona o služebním poměru *posuzuje osobnostní způsobilost příslušníka psycholog psychologického pracoviště bezpečnostního sboru. Proti závěru psychologa o osobnostní způsobilosti může podat příslušník návrh na přezkoumání vedoucímu psychologického pracoviště bezpečnostního sboru.*

[24] Podle § 3 vyhlášky o osobnostní způsobilosti *osobnostní způsobilost občana nebo příslušníka (dále jen „posuzovaná osoba“) zjišťuje psycholog bezpečnostního sboru (dále jen „psycholog“) na základě písemné žádosti [...]. Podle § 6 odst. 1 vyhlášky o osobnostní způsobilosti vedoucí psycholog posoudí na návrh oprávněné osoby závěr psychologa, který osobnostní způsobilost zjišťoval, nebo určí k jeho posouzení psychologa bezpečnostního sboru, který v daném případě u posuzované osoby nezjišťoval osobnostní způsobilost.*

[25] Podle čl. 8 odst. 1 pokynu policejního prezidenta *posuzovaná osoba je oprávněna do 15 dnů ode dne doručení závěru ZOZ [zkoumání osobnostní způsobilosti – pozn. NSS] podat návrh na jeho přezkoumání vedoucímu psychologovi.*

[26] Podle čl. 8 odst. 2 pokynu policejního prezidenta *si vedoucí psycholog za účelem přezkoumání závěru ZOZ vyžádá od pracoviště psychologa, které zjišťování osobnostní způsobilosti provádělo, stejnopis psychologické dokumentace. Na základě jejího posouzení může [...] c) zřídit jako svůj poradní orgán tříčlennou komisi v případě přezkoumání závěru ZOZ prováděného z důvodu uvedeného v čl. 2 písm. c) a d) vyhlášky o osobnostní způsobilosti; členem komise nesmí být psycholog, který provedl ZOZ a učinil závěr, proti němuž byl podán návrh na přezkoumání.*

[27] Stěžovatel namítá, že není pravdou, že by závěr psychologa a přezkum tohoto závěru provedla jedna osoba. Má za to, že proces byl v souladu se zákonem. Námitka není důvodná.

[28] Stěžovatel především podle Nejvyššího správního soudu ve své námitce závěry městského soudu dezinterpretuje. Městský soud totiž nevytýkal, že by psychologické posouzení provedla v obou stupních jedna osoba. Výslovně uvedl: „[p]okud jediné vedoucí psycholog disponuje pravomocí vydat o výsledku přezkoumání závěr, bylo by v rozporu s účelem

pokračování

a smyslem normy, aby současně disponoval pravomocí zjišťovat osobnostní způsobilost příslušníka v první instanci, neboť v takovém případě by skutečně v obou stupních rozhodoval shodný orgán“ (bod 110 napadeného rozsudku).

[29] Je pravdou, že psychologem, který zjišťuje osobnostní způsobilost (§ 79 odst. 2 zákona o služebním poměru), může být (každý) příslušník policie nebo zaměstnanec zařazený v policii, který absolvoval jednooborové magisterské studium v oboru psychologie a je zařazen na služebním nebo pracovním místě, pro které je toto vzdělání stanoveno jako požadavek [čl. 2 písm. b) pokynu policejního prezidenta]. Z toho plyne, že není výslovně vyloučeno, aby tímto psychologem nebyla také osoba, která je vedoucím psychologického pracoviště.

[30] Lze také připustit, že právní předpisy neurčují jednu konkrétní osobu, která by mohla provést přezkum závěru psychologa. Obecně by jí měl být vedoucí psycholog (§ 79 odst. 2 zákona o služebním poměru), který je ovšem oprávněn určit jiného psychologa bezpečnostního sboru, jenž v daném případě u posuzované osoby nezjišťoval osobnostní způsobilost (§ 6 odst. 1 vyhlášky o osobnostní způsobilosti).

[31] Je ovšem také nutné připomenout, že je to vedoucí psycholog, kdo určuje jiného psychologa, který by závěr přezkoumal, a který také zřizuje poradní komisi (či určuje přinejmenším jejího předsedu). V nynější věci přitom určená psycholožka byla zároveň podřízenou vedoucího psychologa. Vedoucí psycholog sice mohl *stricto sensu* postupovat podle jazykového výkladu zákona a vyhlášky o osobnostní způsobilosti, důsledky tohoto postupu jsou však v rozporu s jejich účelem a smyslem. Nelze totiž připustit, aby závěr psychologa vydala tatáž osoba, která má následně pravomoc určit osobu psychologa (která je mu podřízena), a předsedu komise, kteří provedou přezkum tohoto závěru. Jak připomněl také městský soud, při zjišťování osobnostní způsobilosti je třeba klást zvýšený důraz na to, aby služební funkcionář a psychologové bezpečnostního sboru postupovali důsledně podle právních předpisů. Existuje totiž zvýšené riziko svévole a zneužití tohoto nástroje pramenící ze skutečnosti, že odborné psychologické posouzení je pouze podkladem správního rozhodnutí a jeho přezkum je tak omezený. Nadto posouzení provádí psycholog bezpečnostního sboru, jenž má z povahy věci služební, případně pracovní vztah ke služebním funkcionářům bezpečnostního sboru. Vydání odborného psychologického posouzení přitom může mít závažný důsledek, kterým je propuštění ze služebního poměru (bod 108 napadeného rozsudku). Tento závěr přitom platí i v tomto případě nehledě na to, že se skutková situace ve věci lišila, jak namítl stěžovatel, a že rozsudek je již staršího data. Jeho závěry jsou nadále platné a pozdější judikaturou akceptované a aplikované (naposledy v rozsudku NSS ze dne 29. 5. 2025, č. j. 7 As 327/2023 - 34, bod 20).

[32] Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje se závěrem městského soudu, který uvedl, že „[p]okud jediné vedoucí psycholog disponuje pravomocí vydat o výsledku přezkoumání závěr, bylo by v rozporu s účelem a smyslem normy, aby současně disponoval pravomocí zjišťovat osobnostní způsobilost příslušníka v první instanci, neboť v takovém případě by skutečně v obou stupních rozhodoval shodný orgán. [...] Jestliže psycholog, který v daném případě u posuzované osoby zjišťoval osobnostní způsobilost, nemůže být dle § 6 odst. 2 vyhlášky o osobnostní způsobilosti psychologem přizvaným do zřízené komise, tím spíše nemůže být subjektem, který

komisi určenou k přezkoumání vlastního závěru sestaví“ (body 109 a 110 napadeného rozsudku).

[33] Jak taktéž správně uvedl městský soud, již tato vada by postačovala ke zrušení napadeného rozhodnutí.

III.c K obsahu posudku psychologa

[34] Podle § 1 písm. b), g) a i) vyhlášky o osobnostní způsobilosti *osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, splňuje občan nebo příslušník, pokud je emočně stabilní, bez nedostatečnosti v oblasti poznávacích procesů a bez znaků nežádoucí agresivity.*

[35] Stěžovatel namítá, že se vedoucí psycholog přesvědčivě ve svém závěru vypořádal se všemi skutečnostmi a jeho odůvodnění není co vytknout. Nesouhlasí ani s tím, že by proces testování žalobkyně byl vadný. Tato námitka je nedůvodná.

[36] Závěr psychologa bezpečnostního sboru ve smyslu vyhlášky o osobnostní způsobilosti je stěžejním podkladem správního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Je odborným závěrem, o němž si správní orgán, resp. soud nemůže pro nedostatek vlastních odborných znalostí a zkušeností učinit úsudek sám. I takový závěr však soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. „*Musí být především odůvodněn v rozsahu a kvalitě obdobné jako u znaleckých posudků, musí splňovat požadavek úplnosti a přesvědčivosti a vypořádat se se všemi rozhodujícími skutečnostmi, včetně skutečností uváděných vyšetřovaným příslušníkem bezpečnostního sboru*“ (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2019, č. j. 10 As 75/2019 - 52, bod 23).

[37] Městský soud dospěl v napadeném rozsudku k tomu, že závěr psychologa, vyhotovený v prvním stupni vedoucím psychologem a přezkoumaný závěrem (též) vedoucího psychologa, není způsobilým podkladem pro rozhodnutí o propuštění žalobkyně (bod 123 napadeného rozsudku). Vedoucí psycholog podle něj pro testování žalobkyně nevytvořil náležité podmínky a ve svém závěru se nevypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi – s podkladovými materiály předloženými a označenými žalobkyní a zejména s předchozím závěrem psycholožky z roku 2015.

[38] Stěžovatel se mýlí, odvíjí-li přesvědčivost a úplnost závěru psychologa od jeho délky. Odůvodnění závěru obsahuje pasáže, které jsou jistě detailní a dostatečně popisné a rozsáhlé. To ovšem nic nemění na argumentu městského soudu, s nímž se kasační soud ztotožňuje, že některé skutečnosti závěr zcela opomíjí, a činí jej tak nepřesvědčivým.

[39] Především závěr psychologa vyznívá jednostranně (jak blíže městský soud popsal v bodech 117 a 118 napadeného rozsudku). Vedoucí psycholog hodnotí (procesní) obranu žalobkyně – tedy reakci na určité úkony nebo události ve službě, aniž by se seznámil se skutečnostmi, na něž žalobkyně reagovala, a nevysvětluje, proč považuje obranu žalobkyně za neadekvátní, ačkoli žalobkyně tvrdí, že reagovala na dlouhodobé nevhodné chování svých nadřízených.

pokračování

[40] Již k podkladům (stížnostem, vyjádřením, žádostem, předžalobním výzvám apod. podaných žalobkyní), které vedoucímu psychologovi předložil služební funkcionář, psycholog ve svém závěru uvedl, že: „[j]menovaná se vždy cítí v roli oběti. [...] Opakovaně uvádí, že ze strany nadřízených jde o dlouhodobou mstu za to, že v konkrétním soudním sporu svědčila v jejich neprospěch [...]. Reakce jmenované, zaznamenané zde v písemných projevech, jsou založené na zkresleném a paranoidním vnímání celé řady událostí. Způsob, obsah a dynamiku reakcí dále ovlivňuje na jedné straně abnormální citlivost na kritiku či hodnocení osoby jmenované a na druhé straně hyperkritičnost vůči nadřízeným (v písemných projevech se podle psychologa dají zcela jednoznačně identifikovat sklony k přehnané podezíravosti a neadekvátním emočně podbarveným reakcím na kritiku, k dramatizaci a přehánění).“ (str. 30 závěru vedoucího psychologa). K tíži psycholog žalobkyni klade například také „vyhrožování žalobami, stížnostmi apod.“ Skutečnost, že se žalobkyně bránila námitkami proti služebnímu hodnocení (s ohledem na jejich obsah) považuje psycholog za „přehnanou reakci na kritiku“, když si svému nadřízenému stěžuje na jednoho z příslušníků, považuje to za „osobní útok vůči nadřízeným, devalvací“ (str. 30-31 posudku vedoucího psychologa).

[41] Vedoucí psycholog tak zjevně zastává názor, že reakce žalobkyně jsou neodůvodněné (ať už v četnosti, intenzitě, způsobu vyjádření, či obsahu sdělení). Nevysvětluje však, jak dospěl k názoru, že žalobkyně skutečně nemá důvod takto reagovat, popř. v čem jsou reakce žalobkyně abnormální a přehnané i v případě, že se skutečně děje to, co tvrdí. Pokud by se jednání nadřízených žalobkyně skutečně stalo tak, jak popisuje, a její chování by samo o sobě dostačovalo k závěru o osobnostní nezpůsobilosti příslušníka k výkonu služby, je zde riziko, že by mohl být nezpůsobilý také každý příslušník, který se z legitimních důvodů brání proti nezákonnému postupu svého nadřízeného – ostatně podobně jako se brání stěžovatel kasační stížností proti napadenému rozsudku v nynější věci.

[42] Kasační soud proto souhlasí se závěrem městského soudu, že vedoucí psycholog postupoval nesprávně, jestliže si (na žádost žalobkyně) nevyžádal podklady od jiných služebních funkcionářů z důvodu, že „se domnívá, že není jeho úkolem rozhodovat, zda je na jmenovanou vyvíjen nátlak, nebo zda je vystavena šikanóznímu jednání“ (str. 36 závěru vedoucího psychologa). Úkolem psychologa sice není odhalit, že na pracovišti dochází k bossingu či jinému nevhodnému chování vůči žalobkyni. Nemůže ovšem zcela rezignovat na zohlednění možnosti, že k takovému jednání dochází, jestliže to posuzovaná osoba tvrdí, a musí zkoumat její chování také v tomto kontextu, popř. musí přesvědčivě uvést, proč se přiklonil k možnosti, že se žalobkyní popisované události nestaly tak, jak uvádí. Vedoucí psycholog tedy ve svém závěru dostatečně nevysvětluje, proč reakce žalobkyně nejsou adekvátní odezvou na chování jejich nadřízených s přihlédnutím ke vztahům na pracovišti. Toto vysvětlení je přitom klíčové také proto, že – jak již dříve Nejvyšší správní soud apeloval – proces zjišťování osobnostní způsobilosti nesmí být používán jako nástroj k řešení personálních konfliktů nebo k odstranění nepohodlného příslušníka (bod 115 napadeného rozsudku; rozsudek NSS č. j. 6 Ads 19/2013, bod 27).

[43] Vedoucí psycholog ve své diagnostické úvaze pak uzavírá, že má žalobkyně mj. zhoršenou empatii, sklon k dramatizaci a přehánění a významně používá paranoidní obrany, přičemž „[p]sychologické testové metody ukazují, že shora uvedené zvýrazněné osobnostní charakteristiky jsou trvalé. Jmenovanou lze popsat jako osobnost s přehnanou potřebou oceňování sebe sama, se špatnou empatií, přehnaně kritickou a se sklonem k nepřímému,

ale trvalému soupeření. Jmenovaná je akcentovaná, narcisticky strukturovaná osobnost. “Ačkoli vedoucí psycholog uzavřel, že osobnostní charakteristiky žalobkyně jsou trvalé, nijak se nevypořádal se závěrem psychologů z roku 2015, který je ve zjevném rozporu s jeho zjištěními (jak blíže rozvedl městský soud v bodě 121 napadeného rozsudku). To platí také o výsledcích psychologického a psychiatrického vyšetření z roku 2020, které sice vedoucí psycholog neměl k dispozici, avšak o jejich provedení věděl (jak plyne z výsledku plk. V. provedeného před krajským soudem).

[44] Nejvyšší správní soud se taktéž ztotožňuje s městským soudem v tom, že vedoucí psycholog nevytvořil žalobkyni vhodné podmínky pro její testování (k tomu blíže bod 115 napadeného rozsudku). Je-li přitom přítomnost třetích osob při testování podmíněna souhlasem testované osoby, je na správním orgánu, aby prokázal skutečnost, že osoba souhlas udělila.

IV. Závěr a náklady řízení

[45] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s.

[46] Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, má tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v tomto řízení důvodně vynaložila. Tyto náklady sestávají z odměny advokáta za zastupování v řízení o kasační stížnosti, tj. sepsání vyjádření ke kasační stížnosti a vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku. Za vyjádření k odkladnému účinku Nejvyšší správní soud žalobkyni přiznal 50 % hodnoty úkonu, neboť nešlo o vyjádření ve věci samé, ale vyjádření k procesnímu návrhu stěžovatele [k tomu srov. § 11 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); a rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2025, č. j. 6 As 8/2025 - 51, bod 39]. Soud nepřiznal zástupci odměnu za úkon převzetí a příprava zastoupení v řízení o kasační stížnosti, o kterou žádal, neboť v tomto řízení zastupoval stěžovatelku tentýž advokát jako v řízení o žalobě. Odměna tak činí 1,5 x 4 620 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. d) a odst. 2 písm. a) advokátního tarifu]. K úkonům právní služby je třeba připočíst 2 x 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce není plátcem DPH. Za řízení o kasační stížnosti tak náhrada činí celkem 7 830 Kč. Stěžovatel je náhradu nákladů řízení povinen žalobkyni zaplatit k rukám jejího zástupce, advokáta JUDr. Martina Hostinského, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2026

Ivo Pospíšil

pokračování

předseda senátu